

PARTNERS

DE HELPENDE HAND

PARTNERS

DE HELPENDE HAND

MARIA ELFERINK

In deze serie verschenen ook:

Liefde en respect

Schuld en boete

Gebroken vleugel

Schrijver: Maria Elferink

Coverontwerp: Rob Bruinsma

ISBN: 9789402176964

© Maria Elferink 2018

Overzicht van de Partner familie:

De Denver-tak:

John Denver – stamvader

Lisa Denver–Meredith – vrouw van John

Ed Denver – oudste zoon van John en Lisa, overleden in 2012

Tom Kingston – partner van Ed tot 2012, daarna gehuwd met Sigrid Thurvaldson, kraamverpleegster

Kirsten Kingston, dochtertje van Tom en Sigrid

Mohammed el Sana, pleegzoon van Tom en Sigrid

Suzy Denver – dochter van John en Lisa, actrice

Michael, pleegzoontje van Suzy, heeft een spierziekte

Nick Denver – jongste zoon van John en Lisa,

tuinarchitect, gehuwd met Sophie

De Stacey-tak:

Don Stacey – stamvader

Letty Stacey-Lester – vrouw van Don

Emma Constable-Stacey – dochter van Don en Letty, gehuwd met Duncan Constable, chef-kok

Joe Stacey – zoon van Don en Letty, radiopresentator

Michelle Pardou, partner van Joe

Marie-Claire Pardou, dochtertje van Michelle

Pleegkinderen van de Partners:

Tim Brooks – gehuwd met Maggie Matthews, overleden in 1986,

Daarna gehuwd met Patricia Vermeulen

Mary Brooks - gehuwd met Danny Thompson

Angie Thompson – dochter van Danny en Mary, bloemiste, gehuwd met Tony Castello, hovenier

Bella Simpson, pleegdochter van Mary

INLEIDING

Don Stacey en John Denver zijn al vrienden sinds hun vroegste kindertijd. Daardoor voelen ze elkaar feilloos aan en weten ook hoe ze elkaar aan moeten vullen en versterken. Aan een mens in nood kunnen ze niet zomaar voorbij lopen, dus als de dan 15 jarige tweeling Tim en Mary Brooks hun hulp vragen tegen hun vader, die hen uitbuit en mishandelt, nemen ze hen onder hun hoede. Ze voeden hen op volgens hun overtuiging, dat liefde en respect de basis moet zijn voor de manier waarop mensen met elkaar omgaan en maken van een paar straatschoffies, eerlijke en hulpvaardige volwassenen. Maar ook hun liefde voor muziek dragen ze op hen over. Na verloop van tijd vinden ze alle vier een geliefde en ze vormen samen een popgroep, die ze The Partners noemen. Ze blijven hun hele leven samenwonen en werken. Brengen hun muziek de wereld in en voeden hun kinderen op met de levenshouding die ze zelf al jaren uitdragen. En hun kinderen nemen ook in hun volwassenheid, die boodschap over. Ook zij kunnen een vraag om hulp niet negeren en gaan daar soms heel ver in. Daardoor vinden ze zelf elk ook een partner, die hen in die levenshouding kan volgen en krijgen op hun beurt kinderen. En zo gaat het door. Maar ze beperken hun levensvisie niet tot alleen de eigen familie. Iedereen waarmee ze te maken krijgen, wordt er door beïnvloed en velen nemen de boodschap over.

Iford, Groot Londen, maart 2014

Het is een kille voorjaarsdag als Tom Kingston nog even snel naar de supermarkt loopt voor een paar boodschappen, voor hij later die middag aan het werk moet

bij de sportschool even verderop, waar hij les geeft in verschillende vechtsporten aan kleine groepjes jongens.

Tom ging de supermarkt binnen en griste snel de spullen die hij nodig had bij elkaar en ging in de rij staan voor de kassa. Terwijl hij op zijn beurt wachtte, viel hem een man op in de rij voor de kassa naast hem. Het gezicht kwam hem bekend voor, maar hij kon hem niet zo snel thuisbrengen. Terwijl hij afrekende en zijn boodschappen inpakte, dacht hij er nog over na en plots wist hij het. Hij draaide zich om naar de man die naast hem hetzelfde deed en keek nog eens goed.

Sorry, dat ik het vraag, zei Tom, maar ben jij Jeffrey Higgins?

De man kleurde enigszins en zei: Ja. En jij bent volgens mij Tom Kingston.

Klopt, zei Tom grijnzend. Dat is lang geleden. Hij stak de ander zijn hand toe. Hoe gaat het met je?

Higgins schudde de uitgestoken hand, maar aarzelde met zijn antwoord.

Tja, wel redelijk momenteel, zei hij vaag.

Ben je ziek? vroeg Tom. Hij vond Higgins er slecht uit zien. Volgens een snelle berekening moest de man ongeveer 25 zijn, maar hij zag er zeker tien jaar ouder uit.

Ik ben met ziekteverlof, gaf Higgins toe. Ik woon tijdelijk weer mijn ouders, hier in Ilford.

Tom keek nog eens naar de scherpe lijnen in het gezicht voor hem en gokte:

Afghanistan?

Ja, zei Higgins kort en keek naar de grond.

Tom begreep de hint en zei: Wel, als je nu in de buurt woont, zullen we elkaar nog wel eens vaker tegenkomen. Ik woon hier ook vlakbij en haal hier vaak boodschappen.

Aha, reageerde Higgins. Wat doe jij tegenwoordig voor de kost?

Ik werk bij de sportschool hier om de hoek. Ik geef les in judo en taekwondo aan groepjes jongens tussen 8 en 18 jaar.

Higgins grijnsde. Dus nog steeds aan het vechten. Dat kon je indertijd op Halton ook al goed.

Higgins was vijf jaar eerder als jonge rekrut op de RAF basis Halton onder de hoede geplaatst van de toen al ervaren vechtjas Tom Kingston. Maar Higgins wilde vlieger worden en had alleen zijn eerste parachutesprongen nog samen met Tom gemaakt, voor ze elkaar uit het oog verloren. Een jaar later had Tom de RAF verlaten, om samen met zijn toenmalige partner Ed Denver, voor Unicef naar Afghanistan te gaan, als beveiliging voor hulpprojecten. Ed had Afghanistan niet overleefd. Het ziekenhuisje dat ze moesten beschermen, werd aangevallen door de plaatselijke krijgshoofd en Tom had alleen de Deense verpleegster Sigrid Thurvaldson op het nippertje uit zijn klauwen kunnen redden. Maar Sigrid was verkracht en eenmaal terug in Engeland, bleek ze zwanger. Tom had intussen al gemerkt, dat hij net zo goed van een vrouw als van een man kon houden en was met haar getrouwd. Maar de hechte band met zijn voormalige schoonfamilie was er niet door veranderd. Zij hadden altijd de opvatting gehuldigd, dat je mensen moest respecteren zoals ze waren en Tom was en bleef een trouwe bezoeker op hun landgoed Partner House. Hij had zijn militaire deskundigheid ingezet om familieleden te redden uit handen van criminelen en zijn voormalige schoonvader beschouwde hem als zijn eigen zoon. Daar was Tom blij om, want van zichzelf had hij geen familie meer. Hij richtte zich weer tot zijn voormalige collega.

Inderdaad, antwoordde Tom. Zeg, ik moet gaan, want ik moet zo les geven, anders ben ik te laat. Ik zie je vast binnenkort wel weer eens. Het beste hè.

Ja, tot ziens.

Higgins leek opgelucht, dat Tom het gesprek afkapte. Terwijl Tom snel naar huis liep met zijn boodschappen, dacht hij hierover na. De man had duidelijk iets ergs meegemaakt in Afghanistan. Die lijnen in zijn gezicht spraken boekdelen. Hij had uiterlijk geen verwondingen, maar psychisch was er kennelijk veel mis. Tom had met hem te doen. Hij wist maar al te goed, wat een confrontatie met de vijand voor uitwerking kon hebben. En als Higgins inderdaad vlieger was geworden, zoals hij indertijd van plan was, kon het wel eens heel heftig geweest zijn.

Er gingen een paar weken voorbij voor Tom de man weer zag. Op een dag wilde hij net met zijn les beginnen aan een groepje van 8 jongens van 10 en 11 jaar, toen er op de deur van de sportzaal geklopt werd. Tom keek even verbaasd de groep langs. Miste hij nog iemand? Volgens hem niet. Hij zei de jongens even te wachten en liep naar de deur. Daar stond Higgins voor hem.

Hallo Tom, kan ik je even spreken?

Ik ga net met een les beginnen. Je mag binnenkomen en wachten of anders moet je over anderhalf uur terugkomen.

Ach, ik wil wel eens zien hoe jij les geeft.

Dat is goed, maar je mag je er niet mee bemoeien.

Oké, dat snap ik, zei Higgins. Ik zal mijn mond houden.

Tom wees hem een plek op een bankje in de hoek van de sportzaal en zei tegen de jongens:

Deze meneer wil eens komen kijken hoe hier les gegeven wordt. Jullie hoeven verder niet op hem te letten. We gaan beginnen.

Tom liet de jongens eerst een paar worpen oefenen, die ze de vorige week geleerd hadden. In aanvang ging alles goed. Maar op een gegeven moment moest Mo, Tom 's pleegzoon die ook bij dit groepje zat, een andere jongen, die Sem heette, over zijn schouder gooien en dat ging fout. Mo pakte hem met zijn linkerhand niet goed genoeg beet en tijdens de worp draaide hij zijn bovenlijf niet voldoende mee en de jongen kwam ongelukkig terecht. Maar Tom

had gezien, dat Sem het ook niet helemaal goed had gedaan. Hij had zijn lichaam te stijf gehouden, was te krampachtig geweest, net of hij een beetje bang voor Mo was. Tom knielde meteen naast Sem om te kijken of hij niet echt geblesseerd was geraakt, maar dat leek wel mee te vallen.

Waar doet het pijn, Sem? vroeg hij rustig.

Mijn heup en mijn knie, kreunde Sem.

Laat me eens voelen, zei Tom en tastte langs de pijnlijke plekken. Ik denk, dat het meevalt. Doet dit pijn? vroeg Tom, terwijl hij de heup beetpakte en een beetje kantelde en draaide.

Nee, het gaat wel, meneer Tom.

Mo was er met een bezorgd gezicht bij komen staan en zei:

Het spijt me, Sem. Het was mijn fout. Ik pakte je niet goed genoeg vast.

Sem keek onzeker naar hem op en zei aarzelend: Het geeft niet. Het gaat wel weer.

Mo wilde de kleinere jongen overeind helpen, maar die week wat van hem terug.

Wat is er, Sem? vroeg Tom. Ben je een beetje bang voor Mo?

Eh, nee ..., zei Sem aarzelend. Nou ja, een beetje maar.

Waarom dan Sem? vroeg Mo gelijk. Ik deed het niet met opzet, hoor.

Nou, ja, dat geloof ik wel, kwam het twijfelende antwoord van Sem.

Waarom ben je een beetje bang voor Mo, Sem, vroeg Tom. Zeg het maar gewoon, dan kunnen we er iets aan doen.

Nou, eh, mijn vader zegt dat Mo een moslim is en daarom een hekel aan me heeft.

De andere jongens hadden onderling wat staan praten, maar vielen nu meteen stil.

Dat begrijp ik niet, zei Mo.

Ik denk, dat ik het wel begrijp, zei Tom. Bij jij Joods, Sem? Sem kleurde als een biet en zei ja.

Daarop werd Mo een beetje bleek en stotterde: Ma..., maar dat wist ik helemaal niet.

Tom reageerde rustig. Maakt het iets uit wat iemand voor geloof heeft, als je samen aan het sporten bent?

Mo keek hem recht aan en zei meteen resoluut: Nee Vader. U hebt ons geleerd, dat we onze tegenstander horen te respecteren. En geloof heeft niets met sport te maken. Dus dat Sem Joods is, doet er voor mij niets toe als we aan het sporten zijn.

Maar buiten de sport dus wel, concludeerde een andere jongen spits.

Mo kleurde, maar voelde zich daar toch onzeker over. Ik wist niet dat Sem Joods was, dus had ik ook geen hekel aan hem. Nu ik het wel weet, wordt het lastig. Ik heb altijd geleerd dat Joden onze vijanden zijn, maar ik heb er toch moeite mee om Sem nu ineens als vijand te zien. Ik moet daar nog maar eens goed over nadenken.

Dat is goed, Mo, zei Tom. We zullen er later nog eens samen over praten. Voor dit moment laten we het hierbij. We gaan weer verder met de les.

De rest van de les verliep zonder problemen. De jongens leken ineens beter hun best te doen. Ze wilden blijkbaar geen verdere incidenten meer. Na afloop ging iedereen zich omkleden, ook Tom. Daarna sprak hij Mo nog even aan:

Ik moet nog even met die meneer praten, Mo. Ga maar vast naar huis. Sigrid en Kirsten zullen er al wel zijn, neem ik aan. Ik weet niet precies hoelang dit gaat duren, zeg dat maar.

Goed Vader. Tot straks, zei Mo braaf en ging naar huis.

Toen ze allemaal weg waren, deed Tom de deur dicht en ging terug naar Higgins, die nog steeds op de bank zal te wachten. Hij ging naast hem zitten en zei:

Je wilde praten.

Higgins keek hem aan zei:

Je leert die kinderen hun tegenstander te respecteren, ook al is hij de vijand.

Ja, dat vind ik belangrijk. En niet alleen als het om sport gaat. Je hoort je vijand altijd te respecteren.

Leer dat die Talibanstrijders in Afghanistan ook eens. Die kennen het woord respect niet eens.

Tom glimlachte flauw. Afghanen respecteren alleen mannen, die minstens zo hard zijn als zichzelf. En om respect af te dwingen, zijn ze daarom niet alleen hard, maar ook vaak wreed. Die scheidslijn wordt maar al te vaak overschreden.

Ja, dat kun je wel zeggen.

Is dat jou overkomen?

Ja.

Wil je daarover praten?

Vind je dat vervelend?

Nee, helemaal niet. Je mag gerust je hart luchten, als je daar behoefte aan hebt.

Dank je.

Het bleef een tijdje stil, terwijl Higgins nadacht over de juiste woorden.

We patrouilleerden in het grensgebied met Iran. Ik was de boordschutter. We traceerden een groepje Talibanstrijders en gingen er op af. Maar ze schoten een hittezoekende raket op ons af en die vond ons natuurlijk. We hadden het op tijd in de gaten en wisten ons met de schietstoelen te redden, voor het toestel uit elkaar knalde. We dachten toen nog dat we het er goed vanaf gebracht hadden. We bleven bij elkaar. Ik kwam goed neer, maar de piloot had een ontwrichte schouder. Die Talibankerels vonden ons al snel. Zij zijn goed thuis in die bergen. Dat mijn maat Oslow gewond was, daar trokken ze zich niets van aan. Ze bonden ons de handen op de rug. Daarna werden we overgedragen aan een andere groep. Die bonden ons met een strop om de nek achter een oude legerjeep en namen

ons mee de berg op. We moesten rennen met geboeide handen. Dat is lastig, maar ik had gelukkig een goede conditie toen. Ik redde het om zonder te vallen boven te komen. Oslow niet. Die struikelde en viel, maar ze reden gewoon door en sleepten hem over de bergweg mee. Boven hadden ze hun kamp en ze leidden ons naar hun krijgsheer. Ze bonden mij aan een paal vast, terwijl ze zich eerst met Oslow gingen vermaken. Ze sneden de flarden van zijn overall weg tot hij naakt was. Daarna sneden ze zijn buik open en trokken de ingewanden naar buiten. Die propten ze in zijn mond, tot hij er in stikte. Het gebeurde vlak voor mijn neus. Ik was doodsbang en schreeuwde de hele tijd.

Tom moest even zijn ogen sluiten en een paar keer slikken. Hij zag de marteling van de Belgische dokter in het kamp in Afghanistan weer voor zich. Hij had niet in kunnen grijpen. Hij was maar alleen en moest Sigrid nog vinden. Tom vermande zich en keek naar Higgins. Die beleefde zijn eigen nachtmerrie opnieuw.

Toen Oslow dood was, sleepten ze zijn lichaam weg en kwam die krijgsheer naar me toe. Die had niet meegedaan aan de marteling van Oslow. Maar nu was ik kennelijk aan de beurt. Ik was doodsbang. Hij hield een hele tirade tegen mij, maar ik versta dat taaltje niet, dus ik weet niet wat hij allemaal zei. Maar aan het eind trok hij zo'n groot mes te voorschijn en kwam op me af. Hij sneed mijn overall open van mijn kin tot mijn kruis. Ik stond nog aan die paal vast en kon geen kant uit. Hij sneed een beetje te diep en ik had een wond over de hele lengte waar ik uit bloedde, maar het deed niet erg pijn. Ze trokken de restanten van mijn kleren weg en toen stond ik naakt aan die paal. Die krijgsheer gaf een bevel en toen kwam er iemand met een roodgloeiend mes aan, dat hij uit een kampvuur had getrokken. Die krijgsheer nam dat mes aan en greep mij bij mijn ballen. Toen sneed hij in één haal mijn hele zaakje af. Oh, mijn God, hijgde Tom.

Daarna propte hij alles in mijn mond en hield die dicht gedrukt. Om niet te stikken, moest ik wel slikken. Ik heb mijn eigen ballen doorgeslikt. Hij zag dat ik dat deed en begon te lachen. Hij gaf weer een bevel en toen maakten ze me los. Ik bloedde niet in mijn kruis. Waarschijnlijk omdat hij een roodgloeiend mes had gebruikt, was de wond gelijk dichtgebrand. Ze kwamen met vrouwenkleren. Die moest ik aantrekken. Ik moest verder bij de vrouwen blijven en hetzelfde doen als zij. Eten koken, de kleren van de kerels wassen, en me door hen laten neuken.

Oh, Jezus, zuchtte Tom.

Daar deed die krijgsheer niet aan mee. Dat was beneden zijn waardigheid, denk ik. Maar de kerels vonden het prachtig. Ze deden het te pas en te onpas, als ze er zin in hadden. Het duurde bijna drie weken, voor mijn maten me vonden.

Higgins zweeg en staarde voor zich uit.

Tom haalde diep adem. Ik vind dit verschrikkelijk, Jef. Het is echt heel erg, wat je hebt meegemaakt.

Ja, zuchtte Higgins. Dat was het.

Ze zwegen weer een tijdje.

Op een gegeven moment vroeg Higgins:

Ben jij in Afghanistan geweest?

Ja, maar niet voor de RAF. Ik ben er als beveiligers van hulpprojecten geweest, in dienst van Unicef.

Heb je met de Taliban te maken gehad? Of met die Al-Qaida lui?

Niet direct. Wel met net zo'n bende van een krijgsheer. Die vielen het ziekenhuisje aan, dat we moesten beveiligen. Die krijgsheren zijn in feite gewoon criminelen. Maar als het ze uitkomt om met de Taliban of Al-Qaida samen te werken, doen ze dat.

Hoe ging dat met die aanval?

Ze schoten een granaat naar binnen. Dat kostte mijn partner het leven. Daarna hebben ze de kraamvrouwen vermoord en een vrouwelijke arts en een verpleegster als

trofee meegenomen. De rest van het personeel is neergeknald.

Maar jou hebben ze niet te pakken gekregen?

Ik was op het moment van de aanval ergens anders mee bezig. Maar ik vertrouwde de situatie niet en ging terug naar het ziekenhuis. Mijn partner kon nog vertellen dat ze de dokter en de verpleegster hadden meegenomen, voor hij stikte in zijn eigen bloed. Ik heb zijn lichaam veilig gesteld en ben achter die schoften aan gegaan. Ik kwam te laat voor de dokter. Die waren ze al langzaam aan het slachten. De verpleegster heb ik er wel uit gekregen en mee naar huis genomen.

Het bleef een tijdje stil, terwijl Higgins hier over nadacht.

Je bent dus zelf niet gewond geraakt.

Nee.

En die lui lopen daar nog steeds vrij rond.

Tom dacht even aan de krijgsheer, die hij 's nachts in zijn slaap gedood had. Maar hij had daarover geheimhouding gezworen tegenover de Britse militaire attaché, dus zei hij alleen:

De meesten wel, ja.

Higgins zuchtte. Soms denk ik dat wij ook een soort zelfmoordbom bij ons moeten dragen daar. Als we dan gepakt worden, blazen we onszelf op en maken er gelijk nog een stel mee af. Dat ruimt tenminste op en je hoeft niet te lijden.

Tom trok een grimas. Zou jij dat durven? Jezelf opblazen?

Weet ik niet. Maar ik zou wensen, dat ik het had kunnen doen.

Ja, daar kan ik me iets bij voorstellen.

Ze zaten weer een tijdje zwijgend naast elkaar. Toen vroeg Tom:

Krijg je psychische ondersteuning?

Jawel. Maar dat doet niet zoveel, vind ik. Misschien komt dat nog.

Wat verwacht je nu van mij, Jef?

Higgins zuchtte weer.

Een luisterend oor.

Dat krijg je, natuurlijk.

Mijn ouders weten niet goed, hoe ze hier mee om moeten gaan. Ik hoop dat jij dat wel kunt. Ik zou willen dat je met me omgaat, alsof ik een gewone kerel ben. En me gewoon op mijn nummer zet, als ik weer eens in een klierige bui ben. Dan niet medelijdend doen of me betuttelen, zoals mijn moeder doet. Daar kan ik slecht tegen. Ik wil weer een gewoon leven kunnen leiden, maar dat lukt niet als ik bij hen blijf. Maar ik kan voorlopig nog nergens anders heen. Zouden we samen af en toe iets kunnen ondernemen? Naar een voetbalwedstrijd gaan of zo? Even iets anders dan de gewone dagelijkse sleur. Zulk soort dingen. Kan dat?

Natuurlijk. Geen punt. Hoe is je lichamelijke conditie nu?

Abominabel. Een kleuter presteert meer dan ik.

Wil je daar wat aan doen?

Waar denk je aan?

We zitten hier op een sportschool. We doen niet alleen aan vechtsporten hier; er is ook een fitness ruimte. Je zou wat aan cardio- en krachttraining kunnen doen. We zouden af en toe samen kunnen gaan joggen. Lijkt je dat wat?

Geen gek idee. Het is een begin.

's Middags moet ik meestal vanaf een uur of drie werken. Maar 's morgens ben ik vrij. Ik doe wat in huis of doe boodschappen. Mijn vrouw werkt in de verpleging en heeft wisseldiensten. Ik stem mijn bezigheden meestal af op haar rooster. Als zij in de ochtenduren moet werken, moet ik op de baby passen. Maar die kan ik ook wel vroeger naar de kinderopvang brengen. Geen punt.

Hoeveel kinderen heb jij? Ik herinner me dat die ene jongen van dat incident vanmiddag, je met vader aansprak. Dat is mijn pleegzoon, Mohammed. Die is bijna 12. We hebben ook nog een dochtertje van een jaar.

En die pleegzoon is dus Moslim, begreep ik. Mag hij van jou zijn geloof belijden?

Hij hoeft het niet af te zweren. Het is zijn enige houvast uit zijn leven voor hij hier kwam. Maar hij weet dat de Sharia hier verboden is. Hij past zich al aardig aan. Hij is pas vier maanden bij ons.

Hoe ben je aan hem gekomen?

Hij was vorig jaar met zijn vader uit Jemen gevlucht. Maar zijn vader werd hier voor de deur afgeknald, toen hij Mo kwam ophalen na de les. Ik heb hem opgevangen. Hij was toen wees. De vijanden van zijn vader wilden hem ook hebben, maar dat heb ik op kunnen lossen. Toen mocht hij hier asiel aanvragen en hij wilde mij als pleegvader. Het klikte ook goed met mijn vrouw en we hebben hem toen maar onder onze hoede genomen. Het is een goede knul. Hij doet erg zijn best om zich aan de Engelse gewoonten aan te passen.

Hm. Je hebt dus geen hekel aan Moslims.

Niet in zijn algemeenheid. Als iemand oprecht gelooft, kan ik daar niets op tegen hebben. Pas als ze hun geloof misbruiken om anderen kwaad te doen of hun macht misbruiken onder het mom van geloofsregels, kom ik er tegen in opstand. Dat kan ik niet accepteren. Maar zo is Mo niet. Hij is heel gezeglijk. En we houden lange gesprekken samen over zowel geloofszaken als over gewone dagelijkse omgangsvormen. En het is een slim joch. Hij pikt de dingen snel op.

Je houdt van hem, begreep Higgins.

Ja, dat is zo. En ik heb zorg om hem. Ik wil dat hij gelukkig wordt. Die oorlog ginds is zijn schuld niet. Hij heeft recht op geluk, net als elk ander mens.

Higgins knikte bedachtzaam. Ja, daar heb je wel gelijk in. De ene mens heeft alleen wat meer pech, dan de andere.

Je bent verbitterd, constateerde Tom.

Vind je dat gek?

Nee. Het helpt alleen niet. Je komt er geen steek verder mee. Het werkt juist averechts. Als je voor jezelf weer geluk wilt vinden, zul je er hard aan moeten werken. Je moet op zoek naar positieve dingen en je negatieve gevoelens afkeuren. Dat is moeilijk. Vooral in het begin. Maar we zullen er samen aan werken. Wil je hier morgenochtend komen trainen?

Ja, dat is goed. Ik zal straks eens kijken wat ik nog aan sportkleding heb. Zal wel niet veel bijzonders zijn.

Dat maakt niet uit. Een oude joggingbroek en een T-shirt is genoeg. Kijk wel je schoenen goed na. Die zijn belangrijker dan je kleding.

Higgins grijnsde. Ja, oké. Zal ik doen. Hij stond op. Morgen 9 uur hier?

Prima. Ik zal er zijn. Tom stak zijn hand uit. We maken wel weer een vent van je, Jef. Maak je geen zorgen. Je komt er wel bovenop.

Zou je denken?

Jawel. Vertrouw me. Het komt goed.

Dat hoop ik, maat. Ze schudden elkaar de hand. Tot morgen.

's Avonds thuis vertelde Tom aan Sigrid over Jef Higgins. Hij had gewacht tot Mo naar bed was. Hij wilde niet dat de jongen zou horen, wat mensen elkaar soms aan kunnen doen. Sigrid was geschokt.

Je moet hem helpen, Tom. Dit is verschrikkelijk.

Ja, dat is het zeker. Natuurlijk help ik hem. Zo iemand laat je niet vallen als hij om hulp vraagt. Het was een geluk dat we elkaar tegen kwamen in de supermarkt. Waarschijnlijk herinnerde hij zich een voorval van vroeger op Halton. Toen ben ik hem ook een keer tegemoet gekomen, toen hij een beetje knel zat. Dat zal hem over de streep getrokken hebben om naar me toe te komen.

Wat was dat dan?

Ik had wachtdienst in het weekend dat Nick en Sophie trouwden. Dat kwam slecht uit, natuurlijk. Daarom had ik

onderhands een ruiling geregeld en hem ingeroosterd voor dat weekend. Dat had hij gezien en vroeg me of dat terug gedraaid kon worden, omdat zijn meisje die zaterdag jarig was en een groot feest gaf. Hij was toen nog een jonge rekrut en ik was net sergeant. Ik ben toen op mijn strepen gaan staan en besliste dat ik vrij zou zijn en hij wachtdienst moest draaien. Maar daar kreeg ik later spijt van. Het was niet eerlijk. Daarom ben ik na de trouwplechtigheid terug gegaan naar de basis en heb hem mijn excuses aangeboden. Ik heb alsnog mijn wachtdienst gedraaid, zodat hij naar zijn meisje kon. Dat waardeerde hij. Maar kennelijk is de liefde niet blijvend geweest, want ik kreeg de indruk dat hij nu geen vriendin meer heeft. Hij zei dat hij alleen zijn ouders had om op terug te vallen.

En nu jou, constateerde Sigrid.

Ja. Ik zal hem voorlopig op sleeptouw nemen. En hij mag tegen me aan praten, als hij daar behoefte aan heeft. Dat is wel het minste wat ik kan doen. Ik hoop dat als we aan zijn lichamelijke conditie gaan werken, zijn geestelijke er ook baat bij heeft. Maar het is niet niks, als je als vent je hele zaakje kwijt raakt. De impact is enorm, lijkt me. Je kunt niet eens meer gewoon staan pissen. Best kans dat hij nog incontinent is ook. Het heeft invloed op je hele dagelijkse functioneren. En dan heb ik het nog niet eens gehad over relaties en zo. Hij moet zich wel verschrikkelijk waardeloos voelen. Arme kerel. Ik heb heel erg met hem te doen.

Ja, zei Sigrid, ik ook. Neem hem maar eens mee naar huis, als het zo uitkomt. Ik ben wel benieuwd naar hem, eigenlijk. En bij andere mensen thuis komen, zal hem goed doen, denk ik.

Ja, dat is goed. Dat zal ik doen.

De volgende morgen trof Tom Higgins voor de deur van de sportschool, toen hij daar om 9 uur aan kwam.

Zo, je staat al te trappelen, zie ik. Je hebt er zin in kennelijk.

Ruzie gemaakt met mijn vader, vanmorgen. Ik heb mijn spullen gepakt en ben kwaad de deur uit gelopen. Daardoor was ik hier een beetje vroeg.

Aha. Nog steeds een rothumeur of gaat het wel weer?

Jef grijnsde. Het is al over. Ik heb stoom afgeblazen tegen hem. Ik maak het vanavond wel weer goed. Wat gaan we doen?

Eerst inschrijven. Kom mee.

Tom liet hem wat formulieren invullen en nam hem daarna mee naar de kleedkamers. Ze kleedden zich om en gingen naar de fitness ruimte. Tom liet hem zich eerst warm lopen op de loopband en legde hem daarna uit hoe de verschillende apparaten werkten. Ze begonnen heel rustig, want Jef 's conditie was inderdaad niet best. Maar dat was niet verwonderlijk. Ze zouden het rustig opbouwen.

Ik stel voor dat we een trainingschema opstellen, dat je drie keer in de week hier volgt, zei Tom. De andere twee dagen gaan we 's morgens joggen in het park. Wat we daarna gaan doen, zien we wel. Akkoord?

Prima. Lijkt me een goed plan.

Het werken aan zijn conditie deed Jef wel goed. Het joggen stelde in het begin niet veel voor. Hij hield het hardlopen niet lang achter elkaar vol. Het was meer wandelen, dan joggen de eerste week. Maar dat gaf niet. Soms was Jef chagrijnig als hij begon, maar onder het trainen werd zijn humeur meestal snel beter. Als dat niet zo was, beet Tom hem simpelweg toe dat hij op moest houden met kankeren en aan het werk moest gaan. Dat hielp. Na een paar weken voelde Jef zich al een stuk beter. Begin april werd Tom tijdens het joggen gebeld door vader John. Tom schakelde terug naar wandeltempo en nam aan.

Hallo Pa, alles goed?

Jawel jongen, zei John. Heb jij het druk deze week?

Valt wel mee. Hebt u me nodig?

Nou, na die natte winter is de tuin hier een puinhoop. Dat heb je wel gezien, denk ik, toen jullie laatst hier waren. Danny heeft samen met Nick en Tony een plan van aanpak gemaakt om de zaak weer wat op te knappen. Maar het is een hoop werk en Don en ik zijn niet zo veel meer waard op dit gebied, dat weet je. En Nick en Tony hebben het door de week erg druk met hun eigen bedrijf. Dus we hebben afgesproken, dat wij hier zelf zorgen dat al het dode spul wat weg moet er uit gehaald wordt. En dan komen zondag Nick en Tony met nieuwe planten en gras en zo naar hier om de zaak weer netjes te maken. Kun jij komen helpen? Ik heb Joe ook gevraagd voor de dagen, dat hij niet hoeft te werken.

Jawel, zei Tom. Dat kan wel, denk ik. Maar ik ben de laatste weken met een vroegere collega bezig om zijn conditie een beetje op te vijzelen. Hij is ziek geweest. We zijn nu samen aan het joggen. Ik zal eens vragen of hij wil helpen. Vele handen maken licht werk. Momentje.

Tom legde Jef de situatie uit. Het is een heel grote tuin, die ze daar hebben. Het is een hoop werk, denk ik. En het zijn allemaal 50plussers. Wat denk je; kun je al een tuin ompspitten?

Jef grijnsde. Welja, waarom niet? Weer even wat anders.

Mooi. Pa? We komen met zijn tweeën naar Partner House morgen. Mijn vriend Jef Higgins komt ook meehelpen. Maar ik moet deze week wel elke dag 's middags werken. Dus we komen vroeg en moeten om uiterlijk twee uur weer weg.

Geen probleem, zei John. Bedankt Tom. Dan zie ik jullie morgenochtend wel verschijnen.

De rest van hun wandeling gebruikte Tom om Jef een beetje voor te bereiden op wat hij de volgende dag te zien zou krijgen.

Het is een groot landgoed, waar mijn vader woont, vertelde hij. Vanaf de poort rijd je eerst over een oprijlaan van een

paar honderd meter en dan kom je bij het middengedeelte. Daarin staan vier woonhuizen rondom een groot centraal gebouw, met ertussen en omheen de tuin. Die bestaat deels uit grasveldjes en deels uit beplanting met paden ertussendoor, die alles met elkaar verbinden. Daarachter ligt het bos. Dat is ook van ons. Maar dat wordt door een houtvester bijgehouden. De tuin doet oom Danny normaal gesproken. Die is nog niet zo oud, voorin de 50, en hij is nog heel sterk. Oom Tim is ook ongeveer zo oud, en nog wel redelijk fit, maar de anderen niet.

Met hoeveel mensen wonen ze daar dan? vroeg Jef.

Met vier koppels. Het is de oude popgroep The Partners. Ken je die nog? In de jaren 80 en 90 waren ze heel bekend.

The Partners? Ja, die ken ik nog wel. Is dat jouw familie?

Jawel, maar aangetrouwd, zoals ik dat altijd noem. Ed en ik waren wel niet echt getrouwd, natuurlijk. Dat kon toen nog niet. Maar we waren wel een stel. En ik beschouw John Denver gewoon als mijn eigen vader.

Jef keek Tom verbaasd aan. Sorry, ik volg je even niet. Je bent toch met Sigrid getrouwd?

Nu wel, ja. Ik leef tegenwoordig als hetero. Maar ik heb vijf jaar een homorelatie gehad met Ed Denver. Ed is die partner die in Afghanistan omgekomen is, waar ik je over verteld heb. Hij was ook een RAF-man, net als ik. En Sigrid is de Deense verpleegster, die ik uit dat kamp van die krijgsheer heb gered.

Jef keek hem stomverbaasd aan. Sorry, maar dat had ik zo niet begrepen. Ik dacht dat je met partner gewoon een partner waar je mee samenwerkte, bedoelde.

Tom grinnikte. Dat is het mooie van de benaming 'partner'. Daarom heetten ze als popgroep ook The Partners. Ze woonden en werkten samen, maar waren ook elk met een ander partnerlid getrouwd. Maar hun vrienden en andere mensen waar veel mee samengewerkt wordt, noemen we ook vaak partner. Die naam dekt een grote lading.